

Lykken vender sig ofte om.

Melodi: Solivet det er en fornoielig Stand.

Enhver, som vil vide hvad Kjærlighed er,
Hør hvad jeg for Eder vil nu da frembær,
Som vist er passeret, og det maa I tro,
Med Tvende, som monne i Kjærlighed bo.

En rig, fornem Kjøbmand i Bristol mon' bo,
Han havde en Datter var ærlig og tro,
Hun overgik Alle, som der monne bo;
Thi hun med sin Kjærest' var ærlig og tro.

Saamangen rig Kjøbmand, som der monne bo
De satte til hende sin Love og Tro,
Men deres Begjæring hun ganske afflog;
Thi han var ei kommen, som Hjertet indtog.

Engang det sig hændte, der Tiden løb hen,
At et udaf Faderens Skibe kom hjem:
Med andre Jomfruer ombord hun da gif,
Forskjellige Slags Tanker i Hjertet hun fik.

Imellem alt Andet hun der monne se,
Der saa hun en Matros, som stod og derved,
Til hannem hun fik da strax Kjærlighed stor,
Saa stærk, at hun ei kunde tale et Ord.

De Kinder, som før var som Roser saa rød.
Blev ganske forandret, ret som hun var død,
I Hjertet hun brændte af Kjærlighed saa,
At hun derfor strax op i Land maatte gaa.

Hun gif til sit Kammer med Længsel saa stor,
Var ganske bedrøvet det yndige Roer:
At! at! sagde hun, hvad er Kjærlighed fød?
Og faar jeg ham ikke, da bliver jeg død.

Hun kaldte sin Pige med hastige Ord,
Bed du nogen Raad for mig paa denne Jord,
Af Kjærligheds Flamme jeg nu er optændt
Til den jeg tilforn ret aldrig har kjendt.

Den Pige hun sagde til Jomfruen god:
Min skønne Jomfru, vær ved et frit Mod!
Thi Eders Begjæring I kunde vel faa,
Om I vil betro mig til hannem at gaa.

Den Jomfru sig skyndte at skrive et Brev
Og bragte til ham med sin Pige saa gjæv;
At, skynd dig kun, sagde den yndige Mo,
Hvis han ei snart kommer, da maa jeg vist dø.

V box 15:432

Han tøved' ei længe, men hastig han kom,
Det første hun saa ham, hun snode sig om,
Hun spurgte ham, om han alene var der,
Han strax monne svare, jo Jomfru jeg er.

Hun sagde, kan I mindes Dagen jeg kom
Udi Eders Skib, for at se mig lidt om?
Hvor jeg en Juvel efterlod mig saa god,
Det er mig fortælle, at I samme tog.

Den fattige Matros blev bange i Mod,
Da hun saa mon tale, den Jomfru saa god,
Han sagde, god Jomfru! I mener ei saa,
Og udaf stor Sorrig vilde han gaa.

Hun sagde, hi lidt! jeg vil tale med dig,
Og det er mit Alvor, jeg ægte vil dig!
Til dig har jeg sat al min Hjertens Attraa,
Det er den Juvel I fra mig monne faa.

Han sagde, skjon Jomfru! jeg er ikke rig,
Og I har stor Rigdom, men spot ikke mig,
Ei heller min ringe Formue og Stand,
Thi Lykken saa snarlig forandre sig kan.

Hun sagde: jeg taler som Hjertet formaar,
Vi begge er jo i vor blomstrende Aar,
Endskjont Du er fattig og ringe af Stand,
Saa ønsker jeg dog Du maa blive min Mand.

Han siger: der har Du mit Hjerte igjen,
Om Du nu vil være min elskede Ven;
Saa skal Du ei finde hos mig nogen Svig,
Til Herren ved Døden bortfalde vil mig.

En Stund de tilsammen mon være, men saa,
Der Binden blev fœielig maatte han gaa;
Men da han nu kom til Virginien hen,
Da skrev han et Brev til sin kjæreste Ven.

Men se, hvor Ulykken indfinde sig kan;
Thi Brevet kom til hendes Fader paastand,
Han læste da Brevet med Brede i Sind
Og derpaa han strax til sin Datter gaar ind.

God Morgen, min Datter! jeg ser du er her!
Her faar Du et Brev ifra den, Du har kjær;
Han er i Barbides og Du maa paastand,
Hans Hjemkomst her vente og tale med ham.

Fandt Du ingen Anden af høiere Stand,
End Du skulle tage en Staader, som han?
Han da i sin Brede og Hastighed svær,
At hun ei skal se ham for Dinene mer.

Han da i sin Hidsighed skriver et Brev,
Lod gaa til Barbies, og saadan han skrev:
„Matrosen skal kastes i vildene So,
At han kunde dermed omkomme og dø.“

Men der nu Kapteinen fik Brevet at se,
Stor Sorrig og Graad sig hos ham monne te,
Der Binden god blæste til Søs de da gik,
Men Matrosen ventede ei saadan en Drif.

Med Taarer paa Kind Kapteinen saa from
Han maatte forkynde Matrosen sin Dom;
Saa snart han det horte, saa faldt han paa Knæ
Og Taarerne randt paa hans Kinder alt ned.

Men se kun, hvor Lykken da vendte sig om,
De seiled lidt frem, til en Ø de da kom,
Med Kapteinens Ordre, som jeg kan forstaa,
Det Skib maatte anfre derunder ogsaa.

Han bad da Kapteinen, af! lad mig ei dø,
Men sæt mig i Land paa den vildsomme Ø!
Af! spar dog mit Liv, kjære Herre! saa god,
Og ikke udgyd mit uskyldige Blod!

Kapteinen sit Folk da lod kalde til sig,
Og sagde til dennem: vil I høre mig?
Femhundred Pund Sterling vor Næder saa gram
Vil give Jer, hvis I vil dræbe den Mand.

Han sagde: de Penge er Jer ikke god,
Derfor ikke skal det uskyldige Blod,
Men paa vilden Giland vi føre ham maa,
Hvor man med sin Lykke kan bedre raadslaa.

Og i deres Skibsbaad de satte ham hen,
Og snarlig ham føre paa Gilandet frem,
Han tog dem ved Haanden og god Nat dem bød,
Og en af dem talte han med om sin Mo.

Naar I kommer hjem til min Kjæreste rig,
Giv hende den Ring, sig den er ifra mig,
For hendes Skyld jeg med Taalmodighed vil,
Nu lide hvad Modgang Gud skifter mig til.

Og den Tid hun Ringen i Hænderne fik,
Og Budet fortalte hvordan det ham gik:
„Min Fæ'r har gjort Uret mod ham og mod mig
Af! af! søde Ven! jeg opsoge vil dig!

I sørgelige Klæder med sorrigfuld Mod,
Saa gif hun ombord, det uskyldige Blod;
At for at opsoge sin kjæreste Ven,
Det Skib skulde gaa til Virginien hen.

De havde ei Vand, men saa gjorde dog Gud,
At dette faldt meget forunderlig ud,
De med deres Baad hen i Land maatte gaa,
Paa samme Ø var hendes Kjæreste' ogsaa.

Der var han i Maaneder tre Gange tre,
Og den samme Dag gif han ned for at se
Om der ei var Noget for hannem at faa,
Hvorover han strax denne liden Baad saa.

Og den Tid da Baaden kom nærmere Land,
Han da med stor Glæde gif til paastand,
Men den Tid de saa ham kom løbende ned,
Da blev de hange og ro'de afsted.

Han tog af sin Hat og faldt paa sine Knæ,
Og sagde: for Guds Skyld I tager mig med.
Jeg er og en Somand, af Sult næsten død,
Saa snart de det horte de ynked' hans Nød.

Saa for de til Landet og tog hannem ind,
Derpaa de til Skibet da ro'de gesvindt,
Kapteinen ham spurgte hvordan han kom der,
Han strax mon fortælle sin hele Fremferd.

Hans Kjærestes Dine af Graad vare rød,
Du lever, hun sagde, som jeg tænkte død!
Han sagde: jeg har levet ret sørgelig,
At fiden jeg Kjærlighed satte til dig.

Hun tog ham i Favnen, det yndige Noer,
Og kyssede ham ofte af Kjærlighed stor,
Hun sagde: jeg fandt dog min yndige Ven!
Jeg takker min Gud, som her førte mig frem!

Han sagde mit Hjerte det brænder i mig
Af Glæde og Kjærlighed ene til dig!
Saa stor en Oprigtighed neppe er hørt,
Som disse to har mod hinanden udført.

De fulgte det Skib til Virginien hen,
Og fiden til England derfra igjen;
Den ottende Martsi til Bristol de kom,
En Morgen den Jomfru lidt tænkte sig om.

Hun med Matros-Klæder da klædte sig paa,
Med Brev i sin Haand til sin Fader at gaa;
Der stod udi Brevet, kjære Fader saa sød!
Jeg er i Geneve og næsten er død.

Jeg ser nok at dette er Datterens Hand,
Har I faat det Brev udi fremmed Land?
Han svared: da jeg fra Geneve monn' gaa,
Jeg udaf en Jomfru det Brev monne faa.

Den Aarsag, hvorfor min Datter drog bort,
Det skal jeg fortælle dig hastig og kort:
Hun havde udvalgt sig en Matros til Ven,
Men det var min Skyld han kom ikke igjen.

Jeg vented mindst Brev ifra hende igjen,
Men jeg maa nu leve saa forrigfuld hen.
Saa læste han Brevet med Taarer paa Kind,
Hun stod og med Tanter i Hjerte og Sind.

Han sagde: gaar I til Geneve igjen,
O kan I da føre min Datter her hjem
Og bringe mig hende, saa hjælpe mig Gud,
Saasandt som jeg giver dig hende til Brud.

Hun sagde: saa giv mig derpaa Eders Haand
Saa skal jeg hjembringe Jers Datter paaftand,
Ja det skal jeg gjøre, maafte denne Dag;
Jeg tusind Pund Sterling gir for din Umag.

Saa faldt hun paa Knæ ned paa Stedet hun stod
Og sagde: I er just min Fader saa god!
Jeg er Eders Datter, som reiste saa hen,
Just for at opsoge min sødeste Ven.

Nu har jeg ham fundet i Hunger og Nød,
Paa en vilsom D, hvor han næsten var død;
Nu er han ombord paa det Skib som kom her
For to Dage siden min Fader, saa kjær.

Hun talte og videre, Fader! saa god,
Forlad mig Alt, hvad jeg har gjort Jer imod,
Han sagde: af Hjertet forlader jeg dig
Og giver du hvad du begjærer af mig.

Et vil jeg begjære min Fader! saa fin,
Maa jeg nu faa den, som er Kjæresten min?
Jo hjertelig gjerne min Datter! saa sød,
Saa fit hun stor Glæde for al hendes Nød.

Saa holdt de sit Bryllup med Glæde og Lyst
Og Faderen undte sin Datter den Trost,
Han sagde: fordi I hinanden var tro,
Tolv tusind Pund Sterling jeg gi'er i Jers Bo.

Nu kunde de sammen i Kjærlighed bo
For de var hinanden oprigtig og tro;
Eksempel de var for hver Jomfru og Mo,
Som haver en Kjærest' paa Land eller Sø.

Ja den, som paa Vandet maa søge sit Brød
Maa ofte omvante i Angest og Nød;
Naar saadan en Somand er tro mod sin Ven,
Saa lonner vor Herre hans Trofskab igjen.

Pris 10 Ore.

Tilfjæbs i Boghandelen i Pilestrædet No. 5, Kristiania.

Trykt i Nikolai Olsens Bogtrykkeri, Stortorvet 6.